

pochůzka a na cestě z Myjavy na kopanici Smetanův mlýn, mezi kolejemi hlinité polní cesty ležela nahá mrtvola neznámého muže s rozdrčenou hlavou. Četníci ihned počali pátrat a zlé tušení manželky Bartalovičovy se splnilo, když v zabitém poznala svého muže. Zvěst o vraždě se rychle rozšířila, záhy přišel na četnickou stanici hostinský Palla, obšírně vypověděl o podivném chování obou svých hostů, potvrdil, že od něho vycházeli strážliví, ježto vypil každý jen dvě sklenice piva a jeden čaj. Četníci se ihned odebrali k hospodáři, u něhož byl Gašpar jako čeledín zaměstnán a hospodář nevěděl o svém sluhovi nic. Dali se do hledání a když v seníku rozhrnuli vrstvu sena, našli tam schovaného Gašpara, zahrabaného v seně obličejem dolů. Když byl otázan, vyjeveně vyskočil a tu se objevilo, že i Gašpar je úplně nahý. Ruce měl ještě zakrvácené a vedle něho ležely jeho vlastní šaty a šaty mrtvého Bartaloviče a v nich uloupených 37.90 Kč.

Byv zatčen, vypověděl Gašpar četníkům, že když vyšli z hostince, s počátku prý šli pokojně, pak se začali hádat a nakonec to došlo tak daleko, že Bartalovič vytáhl na něho nůž a chtěl ho probodnout. Na toto jeho tvrzení se ho četníci tázali, proč mu tedy sebral šaty a peníze. I hostinský tvrdil, že Bartalovič Gašparovi platil. Nepodobá se tedy pravdě, že by ho chtěl probodnout. Žalovaný udával, že by na životě ohrožen, bránil se tím, že chytil kámen a počal jím tlouci druha a tvrdil, že byli oba opilí a dobře si nepamatuje vlastně, proč a jak k tomu přišlo.

Na počátku porotního líčení podal však obhájce žalovaného dr. Bařinka návrh, aby

Alubertová i Kurtová poznaly jej ihned a řekly mu to směle do očí.

„Nikdy jsem vás neviděl,“ pravil. „Obě lžete!“

Podobně v září téhož roku (1855) přemluvil mladou služku Josefínu Charlettovou, skoro za stejných poměrů, aby s ním šla do služby, že dostane lepší mzdu. Dívka šla. Dlouho bloudili nocí a rolemi, až konečně zachvácená strachem, dívka se vyjádřila, že dále nepůjde, načež dostalo se jí přístřeší v blízkém dvoře. Dumollard i to vše zapřel.

„Ty holky se proti mne spikly!“ pravil nevrle.

Zapíral dále, i když dostavily se k soudu ještě čtyři jiné dívky, které podobným způsobem vylákal a jež uprchly jeho spárům, než mohl provést svůj záměr. Všechny mu to řekly do očí; on však zcela klidně, obrátiv se k předsedovi soudu, podotkl: „Hledte, pane presidente, že je to spiknutí!“

Toto vše událo se v letech 1855, 1858 a 1859.

Pátá dívka, Aloisie Michelova, přivedla jej poněkud v rozpaky svou neohrožeností. Lidé ji viděli (30. dubna 1860), kterak s jakýmsi venkovánem opouští město. Šla s ním dlouho, přivedl ji na osamělé stezky. Když řekla, že je unavena, usedl její průvodce na pařez a pobízel dívku, aby přisedla k němu.

„Tázal se mne pak,“ pravila při výslechu, mám-li peníze. Ale při tom se na mne díval

byl žalovaný duševně prozkoumán a odevzdán klinice prof. Myslivečka v Bratislavě. Obhájce ve své řeči vyslovil podivení, že může být vůbec žalován člověk, jenž počal mluvit teprve, když mu bylo devět let a mimo to utrpěl za války strašný mozkový obřes; Gašpar patří prý mezi lidi duševně choré. Žalovaný byl prý ve válce jako námořník a když byl před Bělehradem na lodi, lodní vlečka naběhla na minu a loď byla vyhozena do vzduchu. Žalovaný při té nehodě sám vyvázl živý a vyhozen byv do povětří, spadl zpět do trosk.

Soud po poradě návrhu obhájce vyhověl a líčení bylo proto odročeno.

★

Otcovrah.

Due 6. srpna 1925 pozdě večer byla v Bratislavě objevena vražda, kterou spáchal s neobyčejnou bezcitností 18letý Eugen Kadlečík s dvěma najatými společníky, 24letým Michalem Tománovičem a 23letým Karlem Daljakem. Příšerný zločin, jeho provedení, příčiny a důvody jsou typické pro dnešní poměry u mládeže vůbec. Rodiče vrahovi mu odepřeli dáti peněz na hýření a on neváhal při nahodilém setkání zjednat si pomocníky na odstranění svých dobrodinců, nevlastního otce a vlastní matky, kteří se o něj pečlivě starali. Nevlastní otec František Hartman byl prokuristou Slovenské pojišťovny a oženil se r. 1920 s Hartmanovou, která byla rozvedená a měla syna Eugena Kadlečíka. Syn působil svým pěstounům nemálo starostí. Od mládí byl nezbeda, do první třídy gymnasia chodil dva roky a když se nechtěl učit, byl dán na

svým pronikavě odporným zrakem, že jsem na krok ucouvla. Chopil mne. Já však se mu vymkla a utíkajíc, volala jsem o pomoc. Jakýsi muž přicházel mi vstříc — k tomu jsem pospíšila a tak ušla lupičovi.“

Dumollard vyslechnuv ji chladně, pravil po chvíli: „Ano, tuto dívku jsem vzal s sebou. Tenkrát neznámí dali mně rozkaz, abych ji k nim přivedl.“

Michelova to slyšíc, zděšeně vykřikla.

„Ale, co pak chcete,“ pravil on na to lichotně. „Nezachránil jsem vás před těmi vousáči? Když jsem si usedl na pařez, neřekl jsem vám, abyste se s místa nehýbala? Chtěl jsem vás jen varovati.“

„Chtěl jste mne oloupiti o peníze!“ odvětila dívka. „Pohlížel jste na mne zrakem dábelským!“

Když bylo již tolik zločinů dokázáno a Dumollard nahlížel, že trestu neujde, hleděl aspoň výmluvou na ony neznámé vousáče docílit trestu mírnějšího. Přiznal se tedy dobrovolně, že již roku 1852 a 1853 zavedl k nim ještě jiné tři dívky z Lyonu, které oni mužové nejprv zohavivše, vrhli do řeky Rhodanu. Jména těch dívek nemohl udati, aniž mohlo být něco vyšetřeno. Mělo se za to, že si opět vymyslel pouze novou povídačku, aby zjednal více víry své výpovědi o neznámých vousáčích, ale byly u něho nalezeny věci, které nenáležely dívkám, o kterých bylo zjištěno, že staly se obětí jeho zhovadilosti.

učení do obchodu, ale nikde dlouho nevydržel. Nejraději se toulal a bavil a doma kradl peníze. Krátce před vraždou odcizil rodičům 2000 Kč, ale nebyl trestán, ježto otčím trestní oznámení odvolal. Zato se odvděčil zkažený mladík svým rodičům hrozným způsobem.

Ve čtvrtek 6. srpna večer zaslechla žena policejního inspektora Niklase, která bydlí v témž domě, jako Hartmanovi, slabé volání o pomoc. Zavolala muže a ten s domovníkem násilím otevřel dveře bytu Hartmanova. Nalezli Terezií Hartmanovou svázanou a těžce zraněnou na hlavě. V malém pokojíku pro služku našli Frant. Hartmana, rovněž svázaného, avšak zardoušeného.

Když se dostavili detektivové a policejní úředníci, udala těžce zraněná Hartmanová, že ji přepadl její syn Eugen Kadlečík ještě s jedním mužem, kterého nezná. Těžce zraněná paní byla dopravena do státní nemocnice a po jejím synovi zahájeno bylo pátrání. Bratr Hartmanové, obchodník Bodanec, se ihned vydal s detektivy do zábavního Prátru u veletrhu, kde uviděli Eugena, bezstarostně se bavícího v malém cirku. Bodanec ukázal detektivům Kadlečíka a inspektor Durec ho v zápleti zatkl a spoutal. Kadlečík, tak překvapený, nejprve strašně zbledl, ale potom se choval netečně a nechtěl zprvu ani odpovídat. Na policejním ředitelství ho podrobil výslechu vrchní komisař Kabona a tomu se přiznal, že vraždu spáchal se dvěma společníky a vyličil obšírně její provedení.

Ježto matka mu nechtěla dávat peněz na toulky, chtěl se jich zmocnit, jak již dříve několikrát učinil, násilím. Rozhodl se, že přepadne otčima i matku, sváže je, zmocní se

Jedna vražda byla přece zjištěna, ač nemohla být vypátrána dívka, jež padla jí za oběť. V listopadu nebo prosinci 1858 viděli ho lidé, že jel v průvodu mladé útlé dívky po železnici lyonské a k večeru přibyl na nádraží montluelské. Dívka mu odevzdala pokázkou na své zavazadlo, které on v nádraží přijal, ale v témž okamžiku v pisárně uložil, žádaje, aby mu bylo dovoleno, ponechat zde ty věci, až by pro ně mohl přijít. Pak se s dívkou vzdálil; kam, nikdo nevěděl. Pro vak již nepřišel. Po dívce nebylo vůbec stopy. Co se s ní stalo? Tři léta později, když byli manželé Dumollardovi zatčeni, přiznala se žena.

Podotkli jsme již, že mládež vesnická viděla Dumollarda v noci, jak se vrací domů s balíčkem. Vyslechla také rozmluvu mezi oběma manželky, kde konečně žena radila muži, aby „tam nechodil, že je to nebezpečné.“ Mluvili o věcech, které v nádraží zanechal.

Té noci pravil prý k ženě, podáváje jí balíček: „Zabil jsem holku v lesíku montmainském, půjdu ji zahrabat.“

Naznačil i místo, kde to učinil; žena vedla tam soudní úředníky. Po delším hledání vyhrabána byla mrtvola — neležela hluboko v zemi.

Byla to již pouhá kostra; lebka byla roztrhána. Mrtvola byla nahá — vrah, než ji zahrabal, svlékl jí všechnu oděv. Žena Dumollardova ukázala některé z věcí zavražděné od-

peněz a odjede do ciziny. Nechtěl prý rodičům ublížit. V zábavním koutku veletrhu se seznámil několik dní před vraždou se dvěma mladíky, kterým slíbil po 500 Kč, pomohou-li mu. Počítal, že doma je asi 5000 Kč, z nichž chtěl dát 1000 Kč oběma pomocníkům a se 4000 Kč ujetí do ciziny. Ku přepadení Hartmanových mělo dojíti již ve středu 5. srpna, ale z pomocníků dostavil se toho dne pouze jeden a ten odešel, když se ho domovník zeptal, co hledá. Také ve čtvrtek ráno, kdy měli přijít a přepadnout spící manžele ještě v posteli, čekal Kadlečík na své pomocníky, ale marně. Přišli teprve dopoledne a umluvili celý plán. Před polednem přišel jeden z mladíků a Kadlečík ho ukryl na záchodě. Když za půl hodiny vyšla Hartmanová z kuchyně do před-síně, vyšel znenadání mladík ze záchodu a hodil jí na hlavu přehoz z pohovky. Kadlečík mu při tom pomáhal a chtěli Hartmanovou spoutat. Ale Hartmanová, mladá ještě a silná žena, se bránila a křičela o pomoc. Proto ji oba škrtili a odvěkli ji do kuchyně, kde ji svázali. Protože se stále vzpírala a bránila, udeřili ji několikrát do hlavy válečkem na nudle a pak přinesl nezdárný syn paličku na klepání masa, kterou udeřil svou vlastní matku několikrát do hlavy, když se chtěla z pout vysvobodit. Proto se Hartmanová rozhodla, jak později udala při výslechu, předstírat raději, že je mrtva, a ležela bez hnutí v koupelně v kaluži krve, která se jí stále řinula z hlavy.

Když odstranili matku, zavolal Kadlečík druhého mladíka, čekajícího na ulici. Čekali pak všichni tři na otčima. Když po 2. hodině odpo. přišel František Hartman domů, vrhli

cizených. Stříbrné hodinky Dumollard nosil sám.

Opět se vymlouval na své neznámé voušáče. Oni prý spáchali vraždu a věci dívčiny mu darovali. On ji k nim jen dovedl a půjčil jim svou motyku, aby jí mohli zahrabat.

Kdo byla zavražděná, nemohlo se vypátrati; vak její byl posud uložen v nádraží montluelském. Že však nebylo učiněno udání u soudu, anebo bylo-li, že soud nepátral bedlivěji, jest vskutku nepochopitelné.

Lépe vypátrán byl zločin jiný.

Mezi předměty u Dumollardů nalezenými vzbudila pozornost úředníků zelená tobolka, v níž nalezen dístek propouštěcí z nemocnice lyonské, který svědčil Marii Eulalii Bussonové. Učiněn tedy dožaz k ředitelství nemocnice. Odpověděno, že dotyčná má sestru v Lyoně. Tato vyprávěla: „Sestra má Eulalie v únoru 1861 dvakrát přišla ke mně s cizím člověkem, jenž chtěl ji najmouti jako služku na venek. Po druhé se teprve smluvili a sestra odjela s ním na venek po železnici ženevské. Měla s sebou vak a v něm zcela nové šaty. To se stalo 26. února. Pak jsem o ní neslyšela již nic. Muž, s nímž odjela, měl na hořejším retu jízvu, jak se říká zaječí pysk.“

V bytu Dumollardově byl vskutku nalezen vak s naznačenými věcmi. Vše bylo předloženo sestře Eulaliiině a ještě dvěma jejími sestrami, též v Lyoně bydlícím.

se v předsíni na něj, svázali ho drátem a uškrtili ručníkem.

Kadlečík slíbil, jak už řečeno, oběma svým pomocníkům po 500 Kč, ale nemohl svého slibu splnit, ježto našel doma jen menší částku peněz, a na oba pomocníky nepřípadlo ani 100 Kč. Vzáli proto ještě různé zlaté skvosty, řetízky, hodinky, prsteny a cestovní kufřík, do něhož uložili různé šatstvo zavražděného Hartmana a s kořistí odešli. Kadlečík, který se lhostejně ke všemu přiznával, tvrdil, že se sám zavraždění Hartmana nezúčastnil, že je to dílo jeho pomocníků, kterých podle jména nezná a neví ani, kde bydlí. Věděl jen, že ve středu pracovali v přístavě a že každý dostal 50 Kč denní mzdy.

Policie ještě téhož dne začala pátrat po okolí přístavních domků a po půlnoci byl nalezen dozorce, u něhož oba mladíci, jichž popis byl částečně znám, pracovali. Dozorce věděl jen tolik, že oba pocházejí z Karlovy Vsi anebo Děvína v Bratislavě. Proto odjeli policejní úředníci autem do Děvína, tam však hledali marně. Vrátili se do Bratislavy a na Podhradí navštívili dům, kde spává mnoho nahodilých noclehářů. Když se přeptávali, upozornil je někdo, že dva mladíci, na něž se popis hodí, bydlí v nedalekém domku u kamenolomu. A tam je také našli. Oba mladíci sice zapírali, ale byli zatčeni, a když policie provedla domovní prohlídku, našla pod postelí kufřík, jenž byl uloupen z bytu Hartmanova a v němž byly odcizené šaty a skvosty. Oba byli dopraveni na policii, kde se zjistilo, že starší je Michal T o m a n o v i č, narozený roku 1902 v Biskupcích u Bratislavy, a druhý Karel D a l y a k, narozený r. 1903 v Košicích.

Všechny tři poznaly ihned předložené věci a potvrdily, že náležejí jejich sestře Eulálii.

Nyní byl přiveden Dumollard a představen oné sestře, u které podle udání vyjednával se svou obětí.

Spatřivši ho, úzkostně vykřikla: „To je on, to je ten muž, který odvedl mou sestru. Nešťastníku, co jste s ní učinil?“

Dumollard se choval zcela lhostejně.

„Neznám vás, to bude zase nešťastná mýlka,“ pravil chladně.

Když však bylo na něho stále naléháno, odpovéděl drsně:

„Zavraždil-li jsem zmizelou, tedy ukažte mně její mrtvolu!“

Nyní přivedli k výsledku jeho ženu. Ta se ihned přiznala.

„V noci dne 26. února,“ vyprávěla, „přinesl mi opět ženský oděv potřísněný krví a když jsem se tázala, kde to vzal, odpovéděl obyčejným způsobem: Zabil jsem v lesíku obecním ženštinu. Půjdu ji zahrabat.“

Pátráno v lesíku.

Po dlouhém hledání vyhrabána byla nahá mrtvola ženská.

Na hlavě bylo shledáno několik ran — laločky ušní byly roztrženy — vrah jí vytrhl náušnice násilně; v pěstech pevně sevřených bylo nalezeno trochu hlíny. Tím bylo zjištěno, že posud žila, když ji byl padouch zahrabal.

V mrtvole poznána Eulálie Bussonova.

Druhého dne dopoledne se dostavila do bytu Hartmanova soudní komise, která zjistila, že ve dveřích bytu, které vedou na chodbu, jsou rozbity tři malé tabulky skla. Rozbila je Hartmanová, když volala o pomoc. Na podlaze byly všude krvavé skvrny, při dveřích předsíně našla komise dráty, kterými byl Hartman spoután. Mrtvola Hartmanova byla nalezena v pokojíku pro služku úplně zkrvavená a svázaná drátem. Mrtvola byla odfotografována a dopravena do patologického ústavu. Byt byl zapečetěn.

Terezie Hartmanová byla ve státní nemocnici bratislavské a s počátku byl její stav velmi vážný, ježto měla 16 ran, způsobených válečkem a paličkou. Vypověděla o synovi, že kradl doma peníze. Hartman ho vydržoval, ale nechtěl trpěti jeho kousků. Svému strýci odcizil Eugen jednou větší částku peněz a utekl do Prahy, kde peníze prohýřil, byl tam zatčen a jen na žádost rodičů a strýce byl propuštěn. O jeho cynismu svědčí nejen provedení vraždy, ale i to, že když odcházel dopoledne z bytu, kde ležela mrtvola jeho otčímka a těžce zraněná matka, o níž se domníval, že je také mrtva, pískal si na schodech vesele a šel rovnou do hostince.

Všichni tři si počínali při vraždě velmi rafinovaně a plánovitě. Hned po činu odešli Tomanovič a Dojak se převléci, aby zahladili stopy na sobě.

Před porotou se Kadlečík k činu doznal, popíral však, že by byl chtěl rodiče zavraždit. Chtěl se jich jen „zmocnit“, svázati je, vybrati peníze a odejetí přes Vídeň do Francie.

Po výsledku Kadlečíkově vyslechnut byl obžalovaný Tomanovič, jenž se jevil ze

Zapírání Dumollardovi nepomohlo. Porotci nemohli ani vyřknouti: „vinen při polehčujících okolnostech,“ neboť tolik ohavných zločinů, tolikráte mu dokázaných, ani nepřipustilo, aby mu v něčem mohlo býti ulehčeno.

U jeho ženy měli ovšem porotci na zřeteli polehčující okolnosti.

Martin Dumollard byl odsouzen k smrti, jeho žena na dvacet let do pracovny.

Zmíníme se o posledních okamžicích tohoto surovce. Se svou ženou nemluvil od té doby, kdy mu byl ohlášen rozsudek.

V předvečer popravky předložena mu otázka, chtěl-li by viděti ještě svou ženu.

Byl s tím srozuměn.

Přivedli ji k němu; plakala usedavě, on však ji těšil. Pak se klidně posadil k jídlu, pravil, aby si přisedla k němu. Pojídaje s velkou chutí radil jí, aby zůstavené jí peníze si dobře uložila.

„Budeš si moci ve vazbě přilepšiti na stravě,“ doložil.

Na cestě k popravišti z Bourgu do Montluelu jevil úplnou lhostejnost, neméně lhostejně přijímal potěšující slova kněze na poslední cestě jej provázejícího. I na popravišti zachoval chladnost — jakoby duše jeho nebyla ničím dojata.

Až do posledního okamžiku jevila se jeho surová povaha.

všech nejpravdomluvnějším. Přiznává se ke všemu, popisuje průběh činu a pouze v určitých momentech si odporuje s Kadlečkem. Je to hlavně otázka, jak byl Hartman uškrcen.

Pak byl vyslýchán elegantní, ale prohnaný Dalýak. Ten se snažil přesunout všechnu vinu na Tomanoviče a za iniciátora každého zlého kroku označuje Kadlečka. Konfrontace neměla valného výsledku, ježto každý tvrdil své.

Terezie Hartmanová, matka Evžena Kadlečka, vylíčila trampoty, jež jí působil syn, označuje ho jako zloděje, před nímž si nebyla jista. „Štranek jim na krk, zlodějom!“ zakončila svou řeč. Když byla konfrontována se synem, beze všeho pohnutí domlouvala mu: „Tak, tak, tak jsi nám to spravil, nie že si zloděj, ale ještě jsi i otca zabil.“ Přeje si, aby byli všichni co nejprísněji potrestáni.

Z trestních lístků obžalovaných vysvítá, že Dalýak byl již trestán pro nedokonanou loupež, kterou spáchal někde na Ostravsku. Tomanovič seděl také tři měsíce pro krádež. Kadleček jednou v Brně udělal v kterémsi baru útratu nad tisíc korun a nemohl ji zaplatit, po druhé se dopustil podvodu, ježto v Bratislavě udělal ve vinárně větší útratu než mohl zaplatit. Po každé byl odsouzen do vězení na šest týdnů.

Porotcům byly po čtyřdenním líčení dány otázky na zločin vraždy, na zločin úmyslného usmrcení člověka, na zločin těžkého tělesného ublížení s výsledkem smrtelným a na zločin loupeže vedle příslušných otázek právních (dle trestního řádu platného na Slovensku).

Porota uznala vinným Eugena Kadlečka zločinem těžkého ublížení, kterého se dopustil na své matce, pomahatelstvím na vraždě otčima Hartmana a zločinem loupeže; Michala Tomanoviče zločinem těžkého tělesného ublížení a zločinem úmyslného usmrcení člověka a loupeže; Karla Dalýaka zločinem účasti na vraždě a loupeže.

Porotní soud vyměřil pak obžalovaným tyto tresty: Kadlečkovi devět roků káznice, Tomanovičovi osm roků káznice a Dalýakovi šest roků káznice. U všech byla též uznána jako trest vedlejší ztráta volebního práva a úřadu na pět roků. Obvinění rozsudek přijali.

Dozvuky benzinové aféry.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

Několik účastníků benzinového procesu, na nějž se naši čtenáři jistě pamatují, objevovalo se opět před soudem. Tentokrát jen před soudem okresním.

Jan Nejedlý, který si již odpykal svůj trest dvouletého žaláře, žaloval pana Arnošta Weisse, švagra bratří Kolbenů, pro urážku dopisem, který pan Weiss poslal Nejedlému. Žalobce Nejedlý býval totiž úředníkem firmy Eugen Kolben a k vyrovnacímu řízení této firmy přihlásil Nejedlý pohledávku 150.000 Kč jako nevyplacenou provisi. V té době byl šéf firmy Eugen Kolben mrtev a jeho bratr Oto, odsouzený v benzinovém procesu, byl v žaláři. Firmu vedl Arnošt Weiss, který 6. listopadu napsal dru Drašarovi, právnímu zástup-

ci Nejedlého, že Nejedlý nemá u firmy žádných pohledávek, že naopak firma si vyhrazuje nárok na jeho stíhání pro vylákání peněz.

Když se Nejedlý vrátil ze žaláře, podal prostřednictvím adv. dra Ferd. Hellera na Weisse žalobu. Pan Weiss, kterého hájil adv. dr. Jiří Červený, doznal autorství dopisu a nabídl důkaz pravdy. Nejedlý si totiž kdysi vyžádal od firmy 150.000 Kč a tvrdil, že těchto peněz potřebuje pro nadporučíka Pokorného, plukovníka Adama a štáb. kap. Boubelu. Před drem Rich. Herrmannem tvrdil, že tyto peníze skutečně jmenovaným důstojníkům vyplatil, ale ti všichni shodně tvrdí, že od Nejedlého ani haléře nedostali. Proto má pan Weiss důvodné podezření, že Nejedlý ony peníze od firmy vylákal a ponechal si je pro sebe.

Pokorný, který byl divisním soudem při procesu pro účast na benzinové aféře osvobozen, byl jako svědek slyšen na Slovensku a prohlásil, že od Nejedlého nedostal ničeho. Býv. plukovník Otakar Adam, který je nyní tajemníkem České uhelné společnosti, slyšen pod přísahou potvrdil, že od Nejedlého nikdy žádných peněz vůbec nedostal. Roztrpčen konstatoval svědek, že jen na svědeckví Nejedlého byl odsouzen divisním soudem, jemuž, ač svoje svědecké výpovědi několikrát podstatně změnil, divisní soud uvěřil více, než starému, poctivému justičnímu důstojníku.

Bývalý št. kap. Boubela, nyní bez zaměstnání, potvrdil rovněž přísežně, že od Nejedlého ničeho nedostal, ani peněz, ani slibu. Ostatně Nejedlého ani neznal a v životě setkal se s ním jen jedenkrát, když vyšetřoval podpis jedné oferty, kde jakýsi Bondy podepsal se za Nejedlého.

Pak měl býti slyšen advokát dr. Richard Herrmann, ale ten se omluvil. Obžalovaný však trval na jeho osobním výsledku a k věci dodal, jak k napsání dopisu došlo. Nemínil prý žalobce urazit. Ale při zkoumání knih našel na jeho kontě ohromné statisčové položky, jež na druhé straně zkoumány, firmě užtku vůbec nepřinesly a naopak ji silně zatěžovaly a poškodily. Proto dopis v rozčilení napsal. Soudu je ochoten předložit výpis z osobního konta Nejedlého. Provisi, kterou tento zprostředkovatel požadoval, neměla užtkového podkladu, aby se provisi jmenovati mohla. A když všechny osoby, pro něž si Nejedlý peněz vyžádal, popřely, že by byly od něho kdy něco dostaly, tu zesíleno bylo jenom podezření, že Nejedlý jim vskutku nic nedal a že si peníze, na firmě takto vylákané, pro sebe podržel.

Soudce vrch. rada Dr. Mikeš připustil přednesené návrhy a líčení odročil. Poněvadž však bylo vysloveno podezření ze zločinu podvodu proti žalobci Nejedlému, nařídil současně, aby spisy byly postoupeny státnímu zastupitelství k případnému vyšetřování a návrhu.

Zdá se, že v tak zvané benzinové aféře poslední slovo ještě nepadlo, neboť bude-li vyšetřováním prokázáno, že Nejedlý se skutečně podvodu dopustil, bylo by nutno počítati s obnovou celého benzinového procesu, jehož účastníci si své tresty již odseděli, a tato ob-